

secundæ utriusque lateris costæ cartilago articulat. Ad secundæ ossis cum tertio commissuram
 tertæ utriusque lateris costæ cartilago ipsius serie suorum ossium commissuris coarctatur. Ve
 rum primi ossis lateribus primæ costæ cartilago adarticulat, aut potius adnascitur. Hæc
 enim commissura ad coalitum potius, quam ad articulationem spectat. Septimum autem os,
 quod reliquis gracilius, magisque teres est, in cartilagine exacuitur, ipso osse latiore, ensisq;
 mucroni quam similitudine. ac huiusmodi sanè pectoris ossis in canibus & simijs est ratio. quam
 Galenum spectasse annues, quum ipsius de pectoris ossis historiam, his quæ modo prælibau
 mus, contuleris. * Verum si humanum pectoris os (quod ut generatim dicam amplum, licet
 id habere animaduertes. Nunquam enim quod certò affirmare possim, in humano pectoris
 osse mihi septena occurrerunt ossa, neq; etiam hæc in homine eodem semper numero cernun
 tur. In adultis tria ferè conspiciuntur, prorsus inter se uaria, ac 'primum quidem insigniter am
 plum est, & nonnihil etiam crassum: ita tamen, ut ipsius crassities ab amplitudine plurimum
 uincatur. Os idem interna seu posteriori sede, qua thoracis respicit amplitudinē, modicè cauum
 est: in anteriori autem gibbum, & in medio secundum ipsius longitudinem longè crassius,
 quam in lateribus, uidetur enim in anteriori sedis lateribus depressum, atque ut aptè primæ
 costæ cartilaginis crassities responderet, extenuatum. In medio autem, roboris gratia, trian
 guli modo protuberans. * Superior etiam ossis pars multo crassior ampliorq; est inferiore, &
 utrinque uno sinu longo ac uersus posteriora inciso, & cartilagine incrustato donatur, cui cla
 uiculæ caput inarticulat. In horum sinuum medio propter extuberantia illorum interiora
 latera, primum hoc os in superiori hac sede lunatum cernitur, & uelut foueam ostendit, quam
 & iugulum propriè uocamus, uulgo autem furculam superiorem. * Inferior ossis pars
 utrinque aspera est, & secundo, quod iam describam, ossi cartilaginei ligamenti interuentu adeo
 laxè committitur, ut nunquam horum ossium lateat connexus, imò & ipsius quoque motus in
 magnis respirationibus interdum animaduertitur. * Secundum os multo amplius est, quam
 crassum, * superiori sede qua primo connectitur ossi, strictius est quam prope inferiorem. At
 nullibi interim æquè amplum cernitur, atque primi ossis elatior sedes. Quæ secundum hoc os
 primo committitur, in utroque connexus latere sinus instar obtusi anguli insculpitur, ambo
 bus ossibus communis, & cartilagine incrustatus, cui secundæ costæ cartilago instar obtusio
 ris trianguli uerticis protuberans inarticulat. Præter hunc sinum, præfens os utrinque alios
 multos exigit pari modo, instar obtusioris anguli insinuatos: uerum hi paribus interuallis ab
 inuicem nequaquam distant. Primus enim in altero latere huic ossi proprius sinus, qui tertæ
 costæ cartilagini paratur, à sinu secundæ costæ gratia inciso longius distat, quam secundus
 huius ossis peculiaris sinus, quartæ costæ gratia cælatus. Rursus, plus interualli consistit inter
 secundum sinum & tertium, quam inter tertium & quartum, adeo ut sinus sextæ & septimæ co
 starum nomine in hoc osse sculpti, se inuicem contingant, uixq; mutuo remoueantur, & non
 tam altè, atque superiores, excauentur. Suscipit enim hoc secundum os priuatim tertæ, quar
 tæ, quintæ, sextæ & septimæ costarum cartilagine, secundæ costæ cartilaginis modo protu
 berantes. Secundum hoc os in pueris ex plurimis efformatū uidetur ossibus inuicem symphy
 si seu unione cartilaginis interuentu contextis. Verum is cōtextus neutiquam canis aut simiæ
 ossiū compagi uenit conferendus, quū longè magis lateat, inferioraq; ossa multò breuiora supe
 rioribus cernantur. Et in cimiterijs secundū os integrum, & à primo disunctum ferè semper
 effoditur, quemadmodum uertebræ mutuo diremptæ eximuntur. et si fortuito in secundo osse
 aliquam compaginis speciem, ac si ex pluribus id constaret, obseruabis, ea potissimum appare
 bit, * ubi tertæ costæ cartilago ossi articulat, & deinceps * ubi quartarum costarum cartilagi
 nes pectoris ossi iniunguntur. Tertium uerò os exiguum est, & inferiori secundi ossis sedi in
 terna parte eadem ratione committitur, qua primum secundo iungi relatum est, illicq; secundo
 ossi necitur, qua septimarum costarum cartilagine in sinu secundi ossis sedi articulat. Hoc
 os modicè amplum est, ac tenue, humiliorq; sede in mucronatam cartilagine degenerat. Ve
 rum id non infrequenter deesse reperi, & mucronatam cartilagine inde enasci conspicias,
 ubi septimarum costarum cartilagine mutuo coeunt, secundoq; pectoris ossis ossi articulan
 tur. Iam si tria pectoris ossa simul iunxeris, manubrij alicuius gladij imaginem conspicias. pri
 mi namque ossis superior pars, quæ lata admodum est, illi manubrij parti respondebit, quæ sub
 paruo digito in apprehensione consistit. Secundū autem os, illi parti congruet, quam manus
 tota intus complectitur, in qua sinus costarum cartilaginibus parati instar fouearum erunt,
 quibus digiti firmari possent. atque huiusmodi foueæ eum præstarent usum, quem in gladijs
 ex manubrij asperitate querimus: quoties intortis nodosisq; funiculis, aut scabra piscis cute,
 ma

Humanæ pec
 toris ossis de
 scriptio.

Pectoris os
 sis ad ensim
 comparatio.

manubrium obduci curamus. Tertium os unà cum cartilagine, reliquæ gladij parti posset af
 similari, adeo, ut nonnulli uniuersam hanc ossium struem *fig. 2. d.* ab ensis imagine uocarint.
 alij, qui canes potius ac simias quam homines spectarunt, mucronatam cartilagine dunta
 xat illo nomine dignantur: quod hæc scilicet gladij mucronis formæ accedat, ipsumq; canum
 pectoris os ensis imagini non ita aptè ac humanum os conferri queat. Hæc imaginum collatio
 attestatur, ueteribus illis hominum cadauera, Galeno autem simiarum dissectioni fuisse adhi
 bita. cui sententiæ Celsi quoque oratio, qua ille os pectoris utrinque lunatum esse scripsit,
 suffragatur. id enim de simijs & canibus falso protulisset, quum tale quid in illis nihil appa
 reat. quippe in homine primum pectoris os superius, & secundum inferius, multò latiora sunt,
 quam ubi hæc inuicem committuntur. Pectoris ossis substantia admodum fungosa mol
 lisq; est, & anteriori sede magis continua squama quam posteriori obducitur. Posterior enim
 sedis squama multis inæqualibusq; donatur foraminibus, quæ haud peruia sunt, sed uasis so
 lum uiam præbent, quibus id os enurit. Atque hæc foramina in primo osse tanto magis
 sunt conspicua, quanto huius ossis crassities secundi ossis crassitiem superat. Quod itaque pe
 ctoris os, illis costis quæ orbiculatim thoracis amplitudinem efformant, stabiliendis procrea
 tum sit, neminem latere arbitror: quemadmodum neque, quod propugnaculi etiam uicem
 secundario gerit, eosq; usus homini præstet, quos generatim thoracis ossa præbere in huius
 Capituli initio retulimus. Cartilago, in quam pectoris os exacuitur, subdiuorum quoq; est pro
 pugnaculum, & malum granatum uulgo appellatur, quod (ut arbitror) unius balaustrij apicis
 imaginem accedat. A qua etiam forma, uulgus ipsam epiglottalem appellat cartilagine, ab
 imagine uidelicet laryngis operculi, pectoris ossis cartilagini specie non admodum ab simili.
 Verum huiusmodi nominum copiam ad præsentis libri calcem unà cum cæterorum ossium
 nominibus subiiciemus. Modò autem nihil addendum superest, nisi fortè costarum ductus
 in costarum ossibus longè quam in cartilaginibus diuersus. Costarum enim ossa quum pri
 mum à uertebris abscedunt, in posteriora deorsum obliquantur, & hinc ad thoracis latera
 deorsum semper oblique uersus anteriora dedinant, quousque in cartilagine desinunt obli
 què ac circularim sursum in anteriora porrectam. adeo ut costæ ubi cartilagine primū edu
 cunt, arcuatim, & in angulum quodammodo sursum flectantur. Iste costarum ductus non in
 illis solum quæ pectoris ossi committuntur, euident est: uerum & in reliquis omnibus, si fortè
 duodecimam exceperis, cuius cartilago admodum obscure sursum spectat. quanquā interim
 hic inflexus potissimum in medijs, quinta nimirum, sexta, septima, octaua & nona uisitur, in su
 perioribus uerò ac inferioribus magis latet.

Pectoris os
 utrinque luna
 tum.

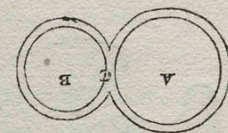
Pectoris os
 sis substantia.

Pectoris ossis
 usus.

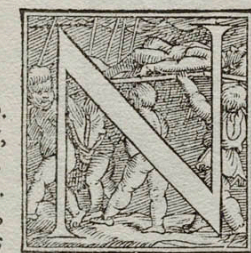
Mucronata
 cartilaginis
 usus.

Costarum du
 ctus.

DE CARTILAGINEA QUÆ COR dis basi ascribitur substantia, seu cordis osse. Caput XX.

HÆC figura magnæ arteriæ & arterialis uenæ radi
 ces persuntorie exprimit, ab omnib. connatis corporibus partibus
 ue diuisas, & duobus circulis similes. Ac A quidem arteriæ
 magnæ radicem notat, B uerò arterialis uenæ radicem. C autē con
 nexum indicat, quo uasa inuicem in ipso exortu connascuntur. Iste
 connexus, qui potissimum cartilagineus est, non ex hac rudi figura pe
 tendus est, uerum cum ex alijs sexti libri figuris, tum maxime ex octaua & decima, quas non ob
 fuerit obiter cum suorum characterum indicibus modò perlustrare. Parum
 autem opportune facerem, si easdem tabulas uarijs in locis
 frequenter proponerem.

a 10 filib.
 6 sub B, C,
 D.
 b 8 filib.
 6 sub B, E,
 G. quibus
 charact. me
 brane no.
 tantur.

E FORSITAN præsentis libro, os aliquod præter misisse uideamur,
 hoc loco etiam osseæ cordis substantiæ mentionem faciendam duximus.
 Galenus nanque ab elephatis corde, à quopiam suorum familiarium os
 eximie magnitudinis excutim prodidit: & grandium quidem animalium
 cordibus os, minorum uerò cartilagine ascribit. Ego autem hæc tenus,
 uti in nullo corde, ita neque in humano exquisitum os repperi, eaq; sede,
 qua Galenus cordis os constituit, substantiā obseruo cartilagineam, quæ
 mea quidem sententia nihil est aliud, quam magnæ arteriæ & uenæ arterialis radices à corde
 principium ducentes. Quippe radices hæc, in quibus membranarum bases consistunt, quæ ma
 terierum

Li. de Ad.
 mimsi. scil. 8.

Humanū cor
 uero osse de
 strui.

Cartilaginea
 cordis substan
 tia.